

Rideferie i Sulseter – Norge – august/september 2011

Tirsdag d. 30-8-2011

Rolig afgang klokken 7.45, bilen var pakket aftenen i forvejen, så vi skulle kun have en god gang morgenmad før vi drog afsted.

Vejret var noget grumset og undervejs fik vi nogle regnbyger.

Efter 270 begivenhedsløse kilometer ankom vi til Hirtshals klokken 10.45. Da vi ikke var kendt på stedet endte vi i indcheckningen med kun en halv tank benzin – det var jo tæt på en katastrofe, når man tænker på benzinpriserne i Norge. Takket være vores charme fik vi dog snakket os igennem og tilbage gennem bag-udkørslen, så vi kunne komme op og få fyldt tanken totalt til kanten. Det kostede 12.30 kr/l så i forhold til Koldingpriser var det pebret, men med tanke på Norge var det vel egentlig OK!!

Så kørte vi ned til vores veninde i check-in, fik vores boardingpas og blev gelejdet ind i den rigtige kø. Efter en tur på toilettet i terminalen og noget ventetid i bilen kom vi ombord klokken 12.10, og kort inden afgang klokken 12.30 indtog vi vores reservede pladser i buffetrestauranten på 7'ende dæk. Et bord med havudsigt og en buffet der virkelig indeholdt alt hvad hjertet kunne begære fra jomfruummer til lasagne, chokoladecake og is ad libitum. Alt – også drikkevarer – var inkluderet i prisen på 230 kr og buffeten var åben til 30 minutter før vi kom til Larvik. Det var kort sagt det perfekte sted at træne til DM i 100 m fri buffet!!!

Solen skinnede fra en efterhånden skyfri himmel, Skagerrak var fladt og blå og ferien var begyndt.

Klokken 16.30 ankom vi planmæssigt til Larvik, men da vi holdt i den række der kom sidst fra borde, og da alle skulle igennem den samme sluse, hvor norske toldere nidkært stirrede på os hver i sær, så tog det sin tid inden vi faktisk havde norsk grund under dækkene. Vi havde måske lige rigeligt med øl og vin med, men så tilstrækkeligt uskyldige ud, så vi kom igennem uden tiltale.

Vel gennem tolden skulle vi så op til hovedvejen til Oslo, men det skulle alle de andre altså også, og stadig holdt vi bagerst, så klokken blev noget over 17 før vi endelig havde næsen mod Oslo og foden på speederen.

Det blev en laaaaaang køretur i skiftevis regnbyger og tørvejr, og i tiltagende mørke. Der var motorvej en god del af vejen, men fra Oslo og nordpå var der en masse vejarbejde, og fra før Lillehammer var det slut med motorvejen.

Vi havde undervejs et par gange kontakt med Morten fra ridecentret, så han vidste vi var på vej.

Klokken godt 22 drejede vi fra i Vinstra og begyndte at ”klatre” op mod Sulseter. Da vejen var

skiftet fra asfalt til grus stod der pludselig en bomstation på tværs af vejen. Der begyndte ”Per Gynt Seterveien” - men det blev vi ikke så meget klogere af, så vi ringede lige til Morten for at høre om vi skulle betale de 60 kr, der skulle til at få bommen til at gå op – den var god nok sagde han, og han havde sendt en mand op til Fjellstuen for at tage imod os.

Kort efter blev vi også overhalet af en bil, der i modsætning til os helt klart var lokalkendt – det fremgik af hastigheden på den snoede grusvej. Vi gættede på at vi skulle følge efter ham, men det lykkedes ikke særligt godt, så han forsvandt i mørket. Pludselig stod der et skilt der sagde ”Sulseter Rideleir”, og samtidig kunne vi oppe på fjeldet højere oppe se at det blev tændt lys. Om vejen faktisk førte op til Fjellstuen vidste vi ikke, men vi satsede, og selv om den blev lidt hullet så endte den med at føre os op til Fjellstuen, hvor bilen fra før holdt, og hvor der stod en mand ved en hytte hvor der var lys – hurra vi var reddet, klokken var 22.30 og vi trængte bare til at komme i dynerne. Vores hytte var en lille bjælkehytte med køkken/spiseplads, en stue med pejs, sofa og fjernsyn, to soverum, og fint bad og toilet – MED GULVVARME!! - ren luksus.

Der var redt op til os i det ene soverum, og der gik ikke længe før vi (efter en lille kage og en Lumumba – bare sådan forbyggende!!!!) sank om i dynerne, mens varmen fra elradiatorerne bredte sig i hytten.

I alt havde vi tilbagelagt 270 km i DK, ca. 200 km med færgen og 410 km i Norge.

Onsdag d. 31-8

Vi havde sat vækkeuret til klokken 8, og nu så vi for første gang hvor vi egentlig var havnet, helt oppe i toppen af sæteren. Bag os kun højfjeldet, og neden for bredte der sig en storslået udsigt ned over dalen og helt ned mod Gudbrandsdalen i det fjerne. Vejret var lidt skyet, med skyer der drev ind om ørerne på os her i ca. 1000 meters højde, og lidt regnbyger i ny og næ.

I køleskabet var der mælk og ost og pålæg, og der var brød og marmelade, samt agurk og tomat, æg etc. så vi både kunne få morgenmad og smøre en madpakke – selv madpapir og plastikposer var der. Vi havde imidlertid aftalt at dele dagen i to, med lidt fredelig hestesamvær om formiddagen, et middagshvil, og så tur om eftermiddagen.

Vi mødte derfor op nede på ridecentret som aftalt klokken 9.30, med spændte forventninger.

Elin - der skulle være vores guide i alle 5 dage - var kommet, og sammen med hende gik vi på folden og fandt de 3 heste som vi skulle starte ud med. Det var flotte, sunde og solide heste velpassede og i orden. Da vi ikke kendte hestene – og de ikke kendte os, så blev fordelingen at Tove fik "Elvira" (hvilket jo er meget passende for en Tåsinge pige!!!) - en ren lokal Gudbrandsdal Døle hoppe. Jeg forelskede mig på stedet i "Easterboy" et ualmindeligt heldigt uheld med en varmbloodshingst, der gik gennem hegnet til en Dølehoppe, og til påske kom han til verden. Elin tog så den sidste, en Døletraver vallak (Døle + fuldblod) ved navn Birk. Alle hestene var knap 160 cm i stangmål, og meget solidt byggede, så de gav et lidt "tungt" udseende, men Dølen var også oprindeligt en arbejdshest i familie med den Nordsvenske hest.

Centret var rigtigt godt udstyret med masser af sadler etc. så vi kunne vælge os en westernsaddel der passede os og hestene, Elin selv red i engelsk udstyr – det havde hun altid gjort fortalt hun. Ridecentret havde eksisteret siden 1972 hvor Mortens far var startet op, så der var i tidens løb samlet rigtig meget udstyr, både western og engelsk.

Hestene fik hver en gang tilskudsfoder, og vi fik striglet dem og fik sadlet op. Elin holdt diskret øje med os, men da vi tydeligvis vidste hvad vi havde med at gøre, så blev det overladt til os selv at gøre hestene klar.

Vi havde ønsket os lige at prøve hesten på banen inde vi red ud i terrænet, og da vi var de eneste på stedet den dag, så kunne vi jo få det som vi ville. Allerede ved fodringen og striglingen var der god kontakt med hestene, der var nysgerrige og utrolig rolige. Der var ingen problemer eller uro ved opsadlingen, og de stod så roligt efter at have fået hovedtøj på, så vi var lige ved at blive bekymret – men det skulle der nu ikke være nogen grund til!!

Easterboy og jeg var de første på banen, og han reagerede rimeligt på tøjler og ben, han var ikke ”neck-reinet”, og som Elin sagde, ikke westerntrænet, men vi kom meget hurtigt i kontakt med hinanden og han var bestemt ikke sløv!!

Tove's Elvira var ikke meget for ridebanen - ja hun var i det hele taget ikke så meget for at bevæge sig, så vi blev hurtigt enige med Elin om at ride ud i terrænet, hvor vi fik vores første smagsprøve på fjeldridning i nærområdet. Allerede på denne lille 1.5 times tur imponerede hestene os, og det fortsatte de med resten af dagene!!!

Det var simpelthen imponerende at hestene kunne gå i det terræn, med små hidsige vandløb, dyb mudder, sten og klippe – ikke en hov satte de forkert.

Tilbage på ridecentret blev der sadlet af, hestene fik en gang piller og blev sat på fold, så kørte vi op til vores hytte – ja ja ja vi kan lige så godt indrømme det. Vi kørte de ca. 500 meter frem og tilbage mellem hytten og ridecentret, der var en højde forskel på i hvert fald 50 meter og vi er IKKE nordmænd!!!

Vi fik en gang frokost og en time på øjet – det var godt oven på gårsdagens rejseri.

Tilbage på centret havde hestene selvfølgelig rullet sig, så der var en større strigle opgave inden vi klokken 14.30 havde sadlet op og red ud. Inden vi startede havde Elin spurgt om vi led af højdeskræk, og der blev jeg jo allerede lidt bleg, i betragtning af mit forhold til stiger og den slags, så jeg løftede med lidt bæven hånden og tilstod at jeg måske nok var lidt kylling!!!!

Afsted det gik, gennem skov og over vandløb, og så pludselig rejste landskabet sig nærmest lodret mod himlen (OK måske lidt overdrevet, men det var eder'ma'me stejlt), jeg ville have været betænkelig ved at skulle deropad til fods, og der mente Elin nu at vi skulle ride op!!!!

Vi fik lidt instruktion (i øvrigt den sidste gang Elin følte behov for at instruere os om noget som helst!), gav lige jorden et ekstra nøk, og så gik det ellers opad, opad og opad – hold da kæft, det havde jeg ikke gjort hvis ikke Elin havde ført an - og hestene stred sig op, skridt for skridt, og på toppen blev vi belønnet med en fantastisk udsigt. Men lidt længere henne var der jo en top der var højere, så der skulle vi selvfølgelig også op, så det gik over uvejsomt ”stenmark”, gennem den lave buskbevoksning og over fuldstændig glatte granitknolde, hvor jeg var sikker på at jeg – selv med gummisåler på – ville have haft problemer med at stå fast.

Vejret var lidt vekslende, vi fik nogle regnbyger, men ind i mellem blev det fint og klart, så vi kunne nyde den helt fantastiske udsigt.

Vi nåede den højeste top på det sted, og nød udsigten – og et æble, som vi anstændigvis delte med hestene – de havde nu vist hvad det vil sige at være ”fjeldvant” - og vi beundrede dem næsegrus for det. Efter godt 2½ times ridning og 13.8 (GPS) kilometre var vi tilbage ved ridecentret, hvor hestene fik foder, kontrolleret sko og blev lukket på fold og hvor vi gjorde udstyret klar til næste dag.

Klokken 17.45 var vi tilbage i hytten, hvor vi fik en kop the, og som aftalt klokken 18.30 stillede vi i Fjellstuen, hvor vi var de eneste til aftensmad, så der var dækket op ved ”udsigtsbordet” med levende lys. Aftensmaden bestod af tomatsuppe, fjeldørred med citron persillesovs og ”troldeskum” (som var tyttebær der var skummet op) med vaniljesovs, og alt det isvand vi kunne drikke.

19.45 var vi tilbage i hytten, og efter en enkelt Lumumba gik vi allerede omkuld klokken 21 – godt brugte.

Samlet havde dagen budt på omkring 20 km's ridning og ca 4 timer i sadlerne – men det er vandrette kilometer, og jeg skal garantere at terrænet IKKE er vandret.

Torsdag d. 1-9

Vi mødte som aftalt op på ridecentret klokken 9.30, med madpakker og øvrigt grej i saddeltaskerne, klar til en todags tur op til en Sæterhytte på en anden Sæter omme bag nogle fjelde og et par dale, så som Elin sagde så skulle vi ride op og rundt og op og rundt og ned og rundt og bort – så kendte vi ligesom ruten!!

Tove havde ikke været tilfreds med Elvira – hun var simpelthen for sløv, og var altid bagerst, så hende og Elin byttede, så Tove fik Døletraveren Birk – det gav noget skub i selskabet, han ville fremad, men til gengæld måtte Elin lide den tort, at hun ikke længere kunne ride forrest, men blev henvist til bagtroppen på Elvira – en position hun fastholdt, på trods af at hun senere byttede hest 2 gange!!

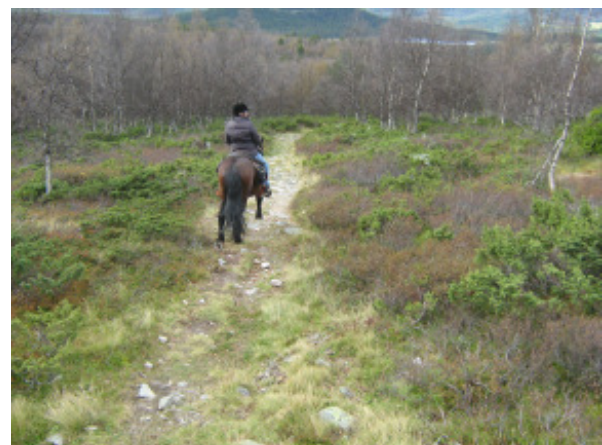
Den fordeling af pladserne passede os nu fint, Tove og jeg skiftedes til at ride forrest, og Elin måtte så nede bagfra råbe ”højre”, ”venstre” eller ”ligeud” - det gav anledning til nogle underholdende forviklinger, når vi ikke lige var enige om hvad der var højre og venstre. Det vi til gengæld var enige om, det var, at når der kom et stykke der indbød til ”fart og spænding”, så blev der galoperet igennem, men de allerfleste gange fik Tove sig mast foran på Birk, og så ventede vi lidt på Elin og

Elvira når vi nåede toppen. I de situationer viste hestene, at de bestemt ikke var sløve – de kunne galopere, og de var i en fantastisk fin form, så de kom dårligt nok til at svede af det.

Nå men klokken 10 red vi ud, først op i fjeldet, så ned i skoven og op igen i til tider meget uvejsomt terræn. Efter et par timer holdt vi en kort rast på en græsplet lige under fjeldet, hvor vi fik lidt mad, og hestene fik lov til lige at få pusten, men uden at de dog blev sadlet af.

Så begyndte klatringen op i det nøgne barske højfjeld, trægrænsen lagde vi hurtigt bag os og vi fortsatte opover, indtil vi nåede toppen i 1350 meters højde, og blev belønnet med verdens flotteste udsigt, til den ene side mod de sneklædte tinder i Jotunheimen og til den anden siden de godt 2000 meter høje tinder inde i Rondane nationalpark.

Det var tindrende klart og solskin og udsigten var simpelthen betagende, men vi måtte jo ned på den anden side. Vi fulgte vandløb og undgik de mange vandfyldte moser (myr), men mange steder var der meget sumpet alligevel, på grund af sommerens megen regn (også i Norge!!). Vi endte vores nedstigning ved Rondablikk Højfjells hotel, hvor Elin havde tilbragt det meste af sommeren med at ride ud med turister sammen med 10 heste.

Vi sadlede af og slap hestene ud i en stor fold der strakte sig ned af skråningen foran hotellet, og hestene gik selvfølgelig helt ned af folden, da Elin pludselig kom i tvivl og gennem kikkerten kunne konstatere at leddet helt nede i den anden ende af folden IKKE VAR LUKKET.

Jeg ved ikke hvad den norske rekord i 1000 meter "foldløb" ned ad bakke er, men hun tangerede den!!! Heldigvis er hun ung og let til bens, så mens vi med tilbageholdt åndedræt fulgte hendes løb nåede hun leddet ganske kort efter at hestene VAR gået ud – og selvfølgelig havde de ikke grimer på netop på det tidspunkt.

Hvorfor de lige mente, at græsset på den anden side af vejen skulle være bedre end det på folden står hen i det uvisse, men heldigvis lod de sig villigt indfange og lede tilbage i folden.

Elin kom tilbage til os - ja fuldstændig rigtigt - det tog ikke mere end 1 sekund at indse, at vi ikke ville gøre gavn ved at prøve at komme ned for at hjælpe hende, da vores hvæsende vejrtrækning efter den tur, med garanti havde skræmt alle heste i miles omkreds – så vi blev hvor vi var, og hjalp kun i ånden!!

Efter den oplevelse blev der holdt en times middagspause i solen i græsset foran hotellet – der for øvrigt var lukket. Vi nåede at falde i søvn alle tre og fik godt med sol i højre side af ansigterne.

Hestene havde heldigvis valgt, at når nu de ikke måtte gå ud, så kunne de ligeså godt holde sig på den øverste 1/3 del af folden, så fodturen for at hente dem ind var ikke så slem som frygtet. Efter en gang cowboy brush og kontrol af sko blev der sadlet op, og turen fortsatte – op på en top, ned igen og så et langt ridt gennem en dal langs en elv. Den første del var det delvis på vej, så der blev galoperet en del, men de sidste 5 km var af et spor som nogen steder mere var sump end spor, og nogen steder forsvandt det helt, så vi måtte sno os rundt mellem moser og klipper.

Efter i alt 33.4 (GPS) kilometer ankom vi klokken 19.30 til en Sæterhytte som Morten og Kari lejer til formålet. Kari var der, og tog i mod os.

Hestene blev sadlet af, fik kraftfoder og blev lukket på fold, og så var det vores tur til at tage herlighederne i øjesyn.

Det var et stort gammel bjælkehus bygget af meget svært rundtømmer. En stue, en spisestue med køkkenhjørne, to værelser og en hems, og så var der et badeværelse – ja det vil sige, der var ikke indlagt vand, strøm eller toilet, så badeværelset bestod af en håndvask uden vandhane, og toilettet var et lokum der kun kunne nås iført støvler, men som havde en fænomenal udsigt – og da der jo ikke var andre end os, så var der jo igen grundt til at lukke døren for udsigten.

Kari havde medbragt vores tasker, soveposer etc. samt ikke mindst dagens varme ret, en god varm gryde med oksekød og ris, dertil brød og salat. Vi havde været forudseende og havde fået sendt øl med bagagen (Kari havde nu også forsyninger, så det havde ikke været nødvendigt!). Elin havde en plastikflaske med ”Jæger” (et lokalt bryg af interessant herkomst), så sammen med varmen fra den buldrende brændeovn fik vi hurtig varmen.

Da vi var installeret tog Kari afsted, men hun efterlod en køletaske med ingredienser til morgenmad

og madpakker til næste dag. Vi sad og snakkede, men efterhånden som det blev mørkt pustede vi stearinlysene ud, fyrede lidt på brændeovnen og gik til ro – Tove og jeg havde snuppet hemsen, og Elin det ene værelse.

Vi havde været så fornuftige at tage pandelamper med – man skulle jo nødtigt gå ned på udstyr – og Tove valgte så at afprøve tenikken med at finde lokummet i pandelampens skær i løbet af natten. Det lykkedes, men da hun dagen efter i dagslys besigtigede ruten var hun noget overrasket over at det faktisk var lykkedes!!.

Fredag d. 2-9

Morgenstund har guld i mund – og det har jeg jo også, så jeg var først oppe, fik liv i brændeovnen, fik dækket bord til morgenmad og fik gang i noget the-vand. Som sagt var der mad til os i køletasken, og da bordet var dækket fik jeg liv i de kvindelige deltagere.

Morgenmad og madpakkesmøring blev ordnet i samme håndvending, og da det var på plads gik jeg ud og nød udsigten fra lokummet, mens Tove og Elin fik lov til at hygge sig med oprydningen.

Vejret var rimelig gråt, men klart, og skyerne lå så højt, så de fleste af toppene var fri, så vurderet fra lokummet så det ud til at blive en go' dag!!

Da oprydning og pakning var slut hentede vi hestene, striglede dem og sadlede op, og omkring 10.30 var vi igen i sadlerne. Turen gik lidt længere gennem dalen, og derefter klatrede vi op over højfjeldet. Helt oppe på toppen kom vi ind i skyerne, men lige over toppen lå der en sø, hvor Morten havde anbragt en flok løse hegnspæle og noget tråd, så vi kunne lave en midlertidig indhegning til os og hestene. Der fik vi frokost og sov til middag i solen med hestene græssende omkring os, og da vi skulle have lidt Daim mente de bestemt også at der skulle være lidt til dem.

Det her er simpelthen essensen af livet her og nu:

- en god hest
- en god madpakke
- godt selskab

Så har man ikke andre behov!!

Da vi havde striglet og sadlet op kunne vi se at skyerne var forsvundet fra toppen, så vi tog derop igen og nød udsigten, inden vi red på højderyggen en stykke. Så bad Elin os om at finde en vej ned, og det var ikke helt nemt, vi prøvede til flere steder og kom også et stykke ned, men måtte så opgive

da der kom alt for stejle kanter – kanter som man ikke kunne se oppefra før man kom frem til dem. Så efter noget frem og tilbage måtte vi bede Elin om et hint, og hun vidste selvfølgelig i hvilken retning vi skulle ride for at finde en farbar nedstigning.

Vel nede fra fjeldet skulle videre et stykke af en vej, og da vi kom ned på den kunne jeg høre at Easterboy havde en løs sko på højre baghov, så jeg gjorde Elin følgeskab i bagtroppen mens Tove og Birk forsvandt i en støvsky – de havde bestemt ingen planer om at opgive en god galop fordi vi andre sakkede bagud.

Nå de måtte jo vente på os der hvor vejen delte sig, så vi hentede dem, og klokken 16.30 var vi fremme ved ridecenteret hvor Morten var i gang med at gøre klar til kvægindrivningen lørdag og søndag. Vi blev inviteret til at deltage, men havde ikke lige mod på at skulle ud og sove under åben himmel i det dårlige vejr de lovede, og med udsigt til at komme meget sent hjem søndag. Så vi valgte harens taktik og sagde pænt nej tak – men var meget beærede og taknemmelige for at vi fik tilbuddet – der følte vi, at vi som lavlandsryttere var blevet anerkendt som fjeldryttere!!!

Inddrivningen var for øvrigt en større operation, hvor Morten med lastbil transporterede 20 heste så langt op på en sæter som muligt, derfra gik turen ind over fjeldet til den ”højslette” hvor kvæget har tilbragt sommeren – alt skal medbringes herind på kløvhest (pakhest) og der skal overnattes under åben himmel. Derefter skal kvæget findes, samles og drives ned til sæteren.

Det havde været to fantastiske dage, hvor vi havde bevæget os mellem dale under 800 meter og op til en top på 1350 meter, og i alt tilbagelagde vi på de to dage omkring 54 km i et fantastisk og afvekslende terræn, fra tætte gran/fyrreskove hvor vi – desværre forgæves – spejdede efter elg, og til det nøgne højfjeld med næsten uendelig udsigt til alle sider.

Da vi kom tilbage til hytten var der rene håndklæder, men maden var forsvundet fra køleskabet, så vi blev lidt forundrede. Forklaringen fik vi, da vi klokken 18.30 mødte op til aftensmaden – vi var ikke længere alene, der var kommet én mere (redaktøren på et norsk hestetidsskrift viste det sig – hun havde oplevet meget på hesteryg og ville gerne fortælle om det).

Årsagen var, at lørdag og søndag var der weekend ridning med ca. 20 deltagere, og de kom og overnattede i hytter også, og vi skulle så spise morgenmad sammen alle sammen mellem 8.30 og 9.30.

I øvrigt skulle de samles til informationsmøde klokken 20, men det følte vi ikke at vi havde behov for, så efter at have spist vores koteletter med stuvet broccoli og kartofler og isen til dessert listede vi over til hytten hvor vi af rent medicinske grunde fik et par varme lumumbaer og da klokken var 21 lå vi under dynerne!!

Lørdag d. 3-9

Dagen startede med gråvej og relativt lavthængende skyer, faktisk så lavthængende, så vi af og til havde tåge udenfor hytten.

Vi gik til fælles morgenmad med alle ”weekendrytterne”, og der var dækket op med alt godt, samt madpapir og plastikposer så vi kunne smøre madpakker – Tove var så påvirket af sit ophold i Sæterhytten, så hun smurte sig tre stykker med brunost – hver sin fornøjelse!!

På ridecentret klokken 9.30 var vores tre heste, samt alle de andre der skulle bruges, allerede hentet fra folden, og de havde fået morgenmad, så den stod bare på strigling og opsadling.

Weekendrytterne fik samlet instruktion i, hvad der var for og bag på en hest, men det havde vi jo fundet ud af, og vi havde lavet en fræk aftale med Elin om, at vi IKKE skulle være sociale, men ride vores egne veje, så vi gjorde bare klar.

Hvor Elin de sidste par dage havde redet på Elvira – som var en stor kraftig Dølehoppe - var hun nu forsynet med en noget formindsket udgave – en god lille pony!!! Elvira var blevet sendt på Kvægdrivning, og det var så hvad de havde efterladt til Elin.

Elin kunne imidlertid noget med steroider, for pludselig stod der en stor Dølevalak ved navn Løvebrølet i stedet for, han var stor, men ikke hurtigere end Elvira og han nægtede pure at gå forrest!!

Turen gik op – op i skyerne, rundt, ned, op og bort, delvis i skyerne, og delvis under dem. Vejret holdt stort set tørt, med kun lidt finregn en gang i mellem.

Til frokost nåede vi frem til ridecentrets ”sommerferiefold”, hvor deres heste holdt fri, når de ikke var i brug på et af de steder hvor der var ridning. Vi sadlede af, og slap hestene fri – med en aftale om at skulle de rulle sig, så var det i græsset og IKKE i mudderet.

Vi fandt læ op ad en staldbygning, og tog en time på ryggen – uden at blive solskoldet, men med et regnslag under, og et over, var det fint.

Formiddagen havde været meget i skoven nede i dalen, men om eftermiddagen valgte vi en tur op over højfjeldet, så det gik stejlt op og vi endte i skyerne, hvor vi red ud over det åbne fjeld – det var en helt anden oplevelse – nu dæmpede tågen de få lyde der var, og en enlig busk fik hurtigt facon som en trolde, stien forsvandt på den nøgne klippegrund, og vi måtte lidt forsigtig rundt for ikke at gå i en mose. Elin påstod at de lyde vi kunne høre – det var fra turister der var forsvundet i de bundløse mosehuller!!

Så pludselig kom vi ned under skyerne igen, og landskabet bredte sig ud foran os, og afslørede Per Gynt Seterveien – og den var som før god for en rask galop - ”fart og spænding”.

Klokken 16.30 var vi hjemme på centret, sadlede af, og tjekkede sko (Easterboy havde fået to nye bagsko i aftes, og de sad flot fast), men vi kunne desværre ikke give hestene deres foder, fordi alle weekendrytterne – der havde været delt i to hold - nu var ved at komme hjem, og de skulle have sadlet af og være klar, så alle hestene kunne få foder samtidig for ikke at udløse tumult.

Efter dagens 25.1 km, hvor Easterboy og jeg undervejs tangerede vores egen topfart på 40 km/t – ja jeg ved godt at Birk og Tove stak af fra os næsten hver gang, men det var altså mig der havde GPS'en i horntasken!! - var det godt lige at få benene op inden aftensmaden klokken 18.30.

Der havde til middag været konfirmationsfest i Fjellstuen, så vi så rigtig mange deltagere i traditionelle dragter. Vores madmor på Fjellstuen kunne fortælle, at det var helt almindeligt, at man i Norge optrådte sådan klædt til f.eks. konfirmationer og bryllupper, og hun var forundret over at det ikke var sådan i Danmark.

Aftensmadens højdepunkt var ”Rømmegrød”, der viste sig at være en art ”fløjlsgrød” kogt på sur fløde. Den blev serveret med kanel og sukker og smeltet smør til – Tove meddelte at det smagte dejligt, men jeg havde rigeligt i den skefuld jeg smagte!!!

Udover denne lokale specialitet – som rigtig mange af weekendrytterne faktisk spiste!!!! - blev der serveret forskellige skinkeskiver, pølser etc. – herunder en som var skåret ud af et får! - grøn salat og kartoffelsalat, så vi gik bestemt ikke sultne i seng.

Vi drak alle vand eller saftvand undtagen ved et bord, hvor de flottede sig med en flaske rødvin til Rømmegrøden!!

Tilbage i hytten blev benene smækket op på bordet, og der blev fremstillet et par store varme lumumbaer, Tove døjede med ondt i halsen og jeg følte at jeg måtte forebygge, Tove gik direkte i seng, mens jeg udvidede min horisont med NRK 2, indtil jeg klokken 21 måtte erkende at trætheden overmandede mig og jeg gik samme vej – der var kort sagt ikke meget ”after skiing” over os.

Søndag d. 4-9

Vores sidste ridedag startede regnfuldt, og med kun 8 grader og frisk vind, vejrudsigten lovede ikke for godt, med masser af regn for eftermiddag og aften og i de kommende dage, ja faktisk kunne de også love mulighed for sne senere på ugen!!

Vi gik til det store morgenbord i Fjellstuen, og fik smurt et par gode madpakker, og som sædvanlig var vi på plads i ridecentret klokken 9.30. Der var en del af Weekendrytterne der allerede var taget hjem, men igen var Elin udset til at skulle have ponyen, men takket være lidt norske besværgelser

og lidt steroider voksede den til en stor, let overvægtig Dølehoppe ved navn Sonja – hun havde tilbragt sommeren på et højfjellshotel, hvor hun havde gået rundt og rundt og rundt (og ikke meget op og ned!!). Elin blev derfor henvist til hendes nu faste plads i bagtroppen, og vi ventede da også gerne på hende, når vi havde haft lejlighed til lidt ”fart og spænding” - Sonja mente ikke at en rask galop indgik i hendes ansættelseskontrakt!!!

Vi startede op over fjeldet, rundt om moser og over vandløb oppe i skyerne, og kom så ned i en dal hvor ridecentret havde adgang til til at bruge en græsfold. Der blev hestene sluppet løs, og vi andre gik i ly under et grantræ, hvor vores to ponchoer endnu engang gav tørt underlag og ly for de lette regnbyger der kom. På trods af regnbygerne lykkedes det da, for flere af ekspeditionens deltagere at få en lille middagslur – det afslørede af snorkelydene!!

Efter strigling og opsadling startede vi på vores sidste etape. Den gik fortrinsvis ned i skovlandet, da det nu var ved at blive rigtigt kedelig vejr med regn og frisk blæst, men vi sagde til Elin, at vi ikke ville hjem, så hun var nødt til at lægge en ekstra sløjfe ind i turen, da vi var ved at nærme os

ridecentret, men tilsidst var vi jo tilbage og vi fik besked på at nu SKULLE vi hjem – der var klokken blevet 16.30 og de sidste af weekendrytterne var forlængst taget hjem.

For sidste gang sadlede vi af, og over en spand foder tog vi afsked med vores to pragtfulde heste og ikke mindst vores super guide Elin, som nu i 5 dage havde bragt os op og rundt, ned og rundt og bort.

Denne dag havde givet yderligere 28.2 km på GPS'en, så samlet set fik vi redet i alt ca. 130 km på de 5 dage, og med en gennemsnitsfart på omkring 5 km/t har det givet os 26 timer i sadlerne.

Der har ikke været et eneste uheld undervejs, og hestene har ikke sat en fod forkert hverken i højfjeldet eller i de sumpede skovstrækninger og de har bragt os steder hen hvor vi ALDRIG ville være kommet hvis vi skulle have gået selv! Og takket være Elin har vi redet steder, hvor vi ikke ville have troet en hest kunne finde fodfæste.

Vi har bevæget os op og ned, og ned og op – fra dale under 800 meter og op til toppen af ”Middagshaugen” hvor vi i 1350 meters højde nød udsigten.

Vi har for altid tabt vore hjerter til dette land og navnlig til den måde at bevæge sig i det!

Nå men hverdagen kaldte – vi tog op i vores hytte og kom af med at det drivvåde ridegrej, fik et varmt bad og blev lige klar til 18.30 hvor vi indtog Fjellstuen – nu igen som de eneste. Dagens menu stod på oksekød og skinke, med sovs, kartofler og tyttebær, og en gang kaffe og the med nybagte vafler med marmelade, strøsukker og rømme (= cremefraiche) – guf.

Da vi var de eneste tilbage, så fik vi en madpose med mælk, brød, oste (incl. brunost til Tove) og afskåret pålæg, så vi havde til morgenmad og til madpakkesmøring – norsk ”all inclusive” det er s'gu i orden.

Tilbage i Hytten hang vi lidt ved NRK 1 og 2 og kunne ikke rigtigt bekvemme os til at gå i seng.

Mandag d. 5-9

Så blev det regnvejr – det stod ned i stænger fra tidlig morgen.

Vi tænkte på dem på kvægdriften - da klokken var 2 i nat hørte jeg lastbiler der kørte forbi hytten, og vi kunne se at hestetransportbilen nu var tilbage ved ridecentret, så det er formentlig hjemkomsten fra kvægdriften vi har hørt – det var nok meget godt, at vi ikke havde sagt ja tak til tilbuddet!

Vi stod op godt 7, og efter morgenmaden fik vi læsset bilen – det var godt at vi ikke skulle flyve for bilen var bare proppet med alt vores grej, i mere eller mindre løs vægt.

Klokken 9 drog vi af sted efter et fantastisk ophold, og det var med vemod vi kørte ned forbi ridecentret og så vores heste på folden.

På turen nedover skilte skyerne, så vi kunne få et blik udover Gudbrandsdalen inden vi kom ned i den og drejede mod Oslo.

Så gik det ellers nedad bakke stort set hele vejen til Oslo, og nu kunne vi bedre forstå at bilen ikke havde været så livlig i 5 gear på vej op – at det gik så skråt, havde vi ikke kunnet se i mørket da vi kørte op ad Gudbrandsdalen i tirsdags.

Et langt stykke af hovedvej E6 var spærret – vi havde godt set, at de var i gang med omfattende udbygninger da vi kørte den anden vej, men nu havde de lukket helt af, og sendte os ud på en lang omvej ad den gamle Trondheimvej – det var godt det ikke var i tirsdags, for det betød at turen tilbage til Larvik tog 6½ time. Samtidig med omkørsler etc. var det i flere omgange voldsomt regnvejr og flere steder stod der meget vand på kørebanen, men klokken 15.30 kørte vi ind til færgeterminalen og blev checket ind.

Vejret var blevet rigtigt flot, med 18 grader og faktisk lidt sol mens vi ventede på færgen, så vi var ude at strække benene.

Ca. 17 begyndte ombordkørslen og planmæssigt klokken 17.30 var det afgang. Vi fik plads helt fremme i restauranten med udsigt over stævnen, og kastede os så ud i det store tagselvbord.

På vej over Skagerak fik vi kraftig regn - men skipperen fandt alligevel Hirtshals og 21.30 kørte vi i land i Danmark.

Så var det snuden mod syd og pedalen i bund, kun afbrudt af et enkelt tankstop, hvor vi også byttede chauffør, og 00.15 kørte vi ind på vores egen gårdsplads efter en forrygende tur, med oplevelser som vi vil tænke tilbage på med stor glæde.